

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2025, č. j. 20 Az 21/2025-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2025, č. j. OAM-338/ZA-ZA11-ZA03-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud uzavřel, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s jeho závěry se ztotožnil. Podrobně se zabýval situací v zemi původu. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný i městský soud podle jeho názoru založili své závěry na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, na formalistickém hodnocení důkazů a na nesprávném právním posouzení dostupnosti ochrany v zemi původu.

[4] Podle názoru stěžovatele městský soud i žalovaný nesprávně vyhodnotili povahu tvrzeného pronásledování a dostupnost ochrany v zemi původu stěžovatele. Stěžovatel opakovaně uváděl, že se stal terčem výhrůžek a zastrašování ze strany osob napojených na politickou strukturu socialistické strany Igora Dodona poté, co zasáhl při napadení ženy u politického stánku. Tyto osoby znaly jeho totožnost, místo zaměstnání a následně jej aktivně vyhledávaly. Jeho situaci nelze hodnotit jako nahodilý konflikt soukromých osob, nýbrž cílené pronásledování. Původcem pronásledování nemusí být pouze stát, ale i nestátní aktér, pokud stát není schopen nebo ochoten poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný ani městský soud neprovedli dostatečné individuální posouzení, zda moldavské orgány skutečně poskytují účinnou ochranu proti osobám s politickými vazbami a reálným vlivem. Na policii se neobrátil z obavy před korupcí a provázaností dotčených osob s bezpečnostními složkami. Podklady založené ve správním spise poukazují na přetrvávající problémy s korupcí, nízkou důvěrou veřejnosti v policii a rozdílnou úroveň fungování státní ochrany v jednotlivých regionech Moldavska. I když nebyl členem politické strany ani aktivním účastníkem politického života, jeho jednání mohlo být pronásledovateli interpretováno jako projev politického postoje. Žalovaný ani městský soud se podrobně nezabývali intenzitou hrozeb, systematickostí jednání pronásledovatelů ani skutečností, že stěžovatel byl vyhledáván i prostřednictvím rodinných příslušníků. Odmítnutí poskytnutí doplňkové ochrany považoval za nedostatečně zdůvodněné, jelikož žalovaný pouze obecně konstatoval, že stěžovateli nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, aniž by konkrétně posoudil riziko fyzického napadení, msty či jiného násilí ze strany osob s politickými vazbami a potenciální neúčinnost státní ochrany. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu, neboť měl za to, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy. V napadeném rozhodnutí podrobně, jasně, srozumitelně a v souladu s platným právem vyhodnotil žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu, a to při dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Neshledal důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Plně odkázal na své vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozhodnutí.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení

pokračování

ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil jeho azylovou situaci. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že žalovaný ani městský soud vlastní azylový příběh stěžovatele nezpochybňovali. Stěžovatel se měl náhodně dostat do sporu s jiným mužem u politického stánku při snaze zastat se napadené ženy. Cizí osoby mu následně vyhrožovaly. Ve světle jeho tvrzení a podkladů o situaci v zemi původu žalovaný a městský soud vysvětlili, že stěžovatel nevyužil ochrany státních orgánů v Moldavsku, ač mu byla dostupná. Nejvyšší správní soud se s uvedeným východiskem ztotožňuje. Tvrzení o příslušnosti pronásledovatelů k politické straně je pouze zprostředkované od rodinných příslušníků a stěžovatel (ani žalovaný) neměl možnost si je ověřit. Ve vlasti se stěžovatel neobrátil na policii ani na jí nadřízené instituce, které by mu mohly pomoci v případě naplnění jeho obav z ovlivnění policie. Je třeba upozornit, že pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2025, č. j. 2 Azs 104/2025-44, bod 12; či usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Pokud jde o tvrzení stěžovatele týkající se hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob, situaci v Moldavsku a nevyužití ochrany ze strany státních orgánů, je posouzení této otázky městským soudem v souladu se závěry kasačního soudu ve věcech jiných stěžovatelů z Moldavska, jejichž azylový příběh byl obdobný. K tomu lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2024, č. j. 4 Azs 344/2023-41, bod 19, ze dne 27. 5. 2025, č. j. 6 Azs 38/2025-32, bod 10, ze dne 24. 7. 2025, č. j. 22 Azs 47/2025-30, bod 9, nebo podrobně usnesení ze dne 5. 8. 2025, č. j. 7 Azs 77/2025-30, body 19-22. Obecně pak lze k možnosti ochrany ze strany veřejné moci v zemi původu odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, nebo ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57.

[9] V případě žadatele z právního státu s demokratickým režimem je na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89; ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83; nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009-136). Žalovaný si pak pro řádné posouzení žádosti musí obstarat klíčové informace o zemi původu žadatele. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být: (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) dohledatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71; ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81; dále usnesení ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 501/2020-31; či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 Azs 400/2020-33). Zpráva *Moldavsko, Základní přehled o zemi, stav k 7. 5. 2025* se týká obecných podmínek v zemi (politické zřízení, aktuální politická situace, ratifikace mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,

obecná situace z hlediska ochrany lidských práv, vojenské konflikty, a další). Zpráva *Informace MZV ČR ze dne 19. 5. 2025 – Moldavsko, Činnost policie* se pak týká možnosti, na koho se může stěžovatel obrátit v případě stížnosti na postup policie (Služba vnitřní ochrany a boje s korupcí při Ministerstvu vnitra, Generální inspekci policie, Úřad prokurátora). Žalovaný ani městský soud přitom nezpochybňovali tvrzení o tom, že v policejních složkách dochází ke korupčnímu jednání a zneužívání pravomocí. Ze zpráv o zemi původu však vyplývá, že se díky protikorupčním krokům moldavské administrativy stav v zemi zlepšuje.

[10] Z judikatury Nejvyššího správního soudu též plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda udělí humanitární azyl, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16). Městský soud podrobil správní uvážení žalovaného přezkumu (bod 44 až 46 rozsudku) a dospěl k odůvodněnému závěru, že žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil a bylo racionální humanitární azyl neudělit.

[11] Stěžovateli rovněž nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Neuvedl dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by v případě návratu čelil reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, § 128 - 133; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88; viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Argumentace pronásledováním politicky zainteresovanými lidmi zůstala pouze v rovině tvrzení, přičemž stěžovatel má tuto informaci pouze zprostředkovanou. Pokud by stěžovateli vážná újma ze strany nestátního subjektu hrozila, pro udělení mezinárodní ochrany by bylo nezbytné, aby v zemi původu nejprve neúspěšně využil vnitrostátní prostředky ochrany. Těchto prostředků není nutné využít v případě, že je zjevné, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny žadateli poskytnout účinnou ochranu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti ochrany v zemi původu leží na straně žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).

[12] Je třeba připomenout, že „poskytnutí azylu“ je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci

pokračování

pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

David Hipšr
předseda senátu